

Alex Bergmans

# Christine's Concessie

roman

Lees ook van Alex Bergmans:

‘Mooie Rooie’  
‘Sexy Suzanne’  
‘Erica’s Eiland’  
‘Maîtresse’  
‘Mens/en/leven’

© Alex Bergmans  
Alle rechten voorbehouden

[www.calbona.nl](http://www.calbona.nl)

ISBN 9789492954862

## **Het verhaal:**

In deze meeslepende roman, gezet tegen de betoverende achtergrond van het Griekse Mykonos, ontvouwt zich een verhaal dat hartstocht met gevaar verweeft.

Volg de belevenissen van een Nederlandse vakantie-expert, een man wiens expertise in de tijdelijke paradijzen van *timesharing* hem in een web van intriges sleept. Zijn charme en vindingrijkheid zijn z'n enige wapens wanneer hij verstrikt raakt in de schimmige wereld van dubieuze deals en morele dilemma's.

Met elke bladzijde die je omslaat, ontdek je meer van de prachtige zonovergoten landschappen en de donkere schaduwen die eroverheen vallen.

‘Christine’s Concessie’ is een reis vol spanning en sensatie, waar de kunst van het overleven wordt getest en de kracht van liefde zich onvermijdelijk vermengt met de dreiging van gevaar. Dit is Alex Bergmans op haar best, waarin de zon altijd schijnt, maar nooit zonder de belofte van de nakende nacht.

## **De auteur:**

Alex Bergmans is een auteur die het literaire landschap heeft verrijkt met haar levendige en gewaagde verhalen. Al lange tijd schrijvend onder de sluier van anonimiteit, heeft Alex een reeks boeken gepubliceerd die zinderen van realisme, romantiek en ondeugende avonturen. Haar werken, waaronder ‘Sexy Suzanne’, ‘Erica’s Eiland’, ‘Mooie Rooie’, ‘Maîtresse’ en ‘Mens/en/leven’, zijn allemaal testamenten van haar scherpe blik op de

complexiteit van menselijke relaties en verlangens.

Geboren en getogen in het hart van de literaire wereld, heeft Alex Bergmans altijd al een voorliefde gehad voor het vertellen van verhalen die de diepere lagen van emotie en passie verkennen. Ze heeft een unieke stijl ontwikkeld die haar lezers toestaat om zich volledig onder te dompelen in de ervaringen van haar personages.

De vleugels van het kleine toestel lijken het onstuimige water te raken. Ze vliegen richting Mykonos, één van de vele eilanden die tot het oude Griekenland behoren. Het vormt, samen met onder andere Paros, Naxos en Syros de Cycladen, met Delos als spiritueel middelpunt.

Hij is in Athene overgestapt in dit 24-persoons vliegtuig. Het weer is tamelijk ruw en het toestel lijdt hevig onder turbulentie. Je hebt maar weinig verbeelding nodig om het kraken van de wanden te kunnen horen. De piloot vliegt laag - misschien wel juist vanwege het weer?

De zon doet z'n uiterste best door te breken, maar slaagt daar slechts beperkt in. Af en toe weerkaatst een lichtstraal op de woelige golven, om dan plotseling weer te verdwijnen.

Opnieuw een schok. Een aantal passagiers ziet een beetje wit om de neus, maar Ben stoort zich niet bijzonder aan dit geweld. Is het een fatalistische instelling of gewoon ervaring? Het zal een samensmelting zijn. Het aantal keren dat hij heeft vaak gevlogen is al niet meer bij te houden. Elke keer is er wel iets anders waar hij zich druk over zou kunnen maken, maar de ervaring heeft hem geleerd dat sommige zaken niet beïnvloedbaar zijn. Wat hem boeit is hetgeen hij buiten ziet. De vele eilanden en eilandjes die onder het toestel voorbij glijden, de wilde zee... zijn dat dolfijnen? Het gaat te snel. Oh... daar... een kleine boot! Schitterend! De gebolde zeilen die het vaartuig voortstuwten over het rusteloze water. Waarheen zal die reis gaan?

\*\*\*

Ben is een man van bijna veertig. Zijn werk bestaat uit het keuren en beoordelen van vakantieprojecten voor reisorganisaties. Meestal gaat het om accommodaties die verhuurd moeten worden, maar deze reis moet hij een project gaan beoordelen voor de verkoop van timeshares. Deze bijzondere vorm is komen overwaaien uit de VS. Het principe is, dat meerdere mensen een deel van een appartement kopen en dat gezamenlijk gebruiken, verdeeld over een jaar. Hij heeft er nog niet veel ervaring mee, maar denkt dat het beoordelen van de kwaliteit niet veel uitmaakt met zijn normale routine.

Het is toch telkens weer een fenomeen. Het ene moment zit je nog hier en een ander moment ben je in een totaal ander land, met andere mensen en culturen en een ander klimaat.

Neem nu dit land. Het is zijn eerste bezoek aan Griekenland en de georganiseerde chaos op het vliegveld van Athene heeft hem alleen maar geamuseerd. Ze moesten van het internationale gedeelte naar het nationale en dat was op zich al een hele reis. De twee vliegvelden zijn van elkaar gescheiden door een autoweg. Een bus bracht hen van het ene naar het andere.

Voor een aantal onervaren passagiers begon de schok al bij het zien van het iele toestel dat hen naar Mykonos moest vliegen. Moest men in deze vliegende doodskist plaatsnemen? Een enkeling opperde hoopvol dat de vlucht waarschijnlijk wel gecancelld zou gaan worden -

vanwege de te sterke wind - maar kreeg ongelijk. De vertrektijd was wel met een half uurtje vertraagd, maar dat had weinig met het weer te maken, dat is gewoon. De Grieken nemen het niet zo heel erg nauw met tijden – waar moeten ze zich druk om maken? Het leven gaat toch al zo snel.

Voordat hij vertrok vertelde hij tegen een kennis dat hij met Air Olympia zou vliegen. Deze vertelde hem gniffelend dat de piloten van deze maatschappij de bijnaam ‘cowboys’ hebben. Als ze de weg niet meer weten, voelen ze met hun hand uit het raampje waar de wind vandaan komt, om zodoende hun richting te bepalen. Ben had schamper gelachen om deze knullige bangmakerij, hij zou het wel beleven.

Weer komt er een eiland in zicht. Het vliegtuig begint voelbaar aan de landing. Hoewel het niet bijster hoog vliegt, voel je toch verschil. Dit zal wel dus de eindbestemming zijn.

Met extra aandacht bekijkt Ben het doel. Grijsgroene granieten rotsblokken zijn bestrooid met witte wattenbolletjes. Als ze dichterbij komen, ziet hij dat het de huisjes zijn die her en der verspreid over het heuvelachtige eiland staan. Als ze vanuit zee in de richting van de landingsbaan vliegen, passeren ze het stadje Mykonos en vanuit zijn raampje ziet hij dat dit lijkt op één grote witte klont huisjes, rond een, met kleurige bootjes bezaaide baai.

De landing is ruw. Het lichte toestel danst over de oneffen landingsbaan en manoeuvreert hobbelen in de richting van het, op een uit de kluiten gewassen bouwkeet gelijkende ontvangst- en vertrekgebouw.

Als ze uit het vliegtuig en in de bus stappen, gaat het met een noodgang richting dit gebouwtje. Vlak voor de deur houden ze stil. De korte afstand van de bus naar binnen is genoeg om te voelen hoe hard de wind aan hun luchtige kleding rukt. Een rilling doorvoert hem en hij heeft spijt dat hij in zijn handbagage geen trui heeft ingepakt.

Omdat dit een binnenlandse vlucht is, zijn er geen douaneformaliteiten. De koffers komen snel en binnen vijftien minuten staat hij in de hal. Alle passagiers gaan hun eigen weg. De meesten worden opgehaald met een minibusje door een touroperator, sommigen door familie of kennissen en een enkeling op eigen gelegenheid.

Ben speurt de kleine ruimte af naar zijn gastheer. John heeft beloofd hem op te halen en hij kan zich niet voorstellen dat deze is weggegaan, omdat het vliegtuig bijna een uur verlaat is. Ook kan hij zich niet voorstellen dat hij John niet meer herkent. Ze hebben elkaar een aantal maanden geleden, voor de eerste maal, persoonlijk ontmoet in Londen. Toen zijn er gelijk afspraken gemaakt die Bens aanwezigheid hier nu tot gevolg hebben. De man heeft een behoorlijk indruk gemaakt, niet alleen door zijn imposante verschijning, maar ook door zijn manier van optreden. Nee, Ben kan zich niet voorstellen dat hem de kolos zou ontgaan. Trouwens, Ben is dan wel

niet zo breed als zijn gastheer, in lengte overtreft hij hem.

Ben ijsbeert wat door de hal en kijkt rond naar alle kanten. Hij merkt nog eens op dat de wind bijzonder krachtig is en denkt weer aan wat hij erover gelezen heeft, dat ze op deze eilanden een naam hebben voor die wind: *klokkenwind*. Dat komt omdat ze de veeltallig aanwezige kerkklokken graag in beweging zet. Terwijl hij met zijn rug naar de balie staat, voelt hij ineens de aanwezigheid van iemand achter zich. Hij draait zich om en kijkt in de donkere ogen van een jonge vrouw in uniform. Het is een van de receptionistes. Ze vraagt zijn naam en overhandigt hem, nadat ze bevestigd vond dat hij de juiste persoon is, zonder verdere woorden een briefje. In telegramstijl geschreven. Ben leest:

*Dear Ben, very sorry, could not come myself.*

*Go to hotel Akropolis and check in.*

*They know you come. See you tonight. John.*

Hij bedankt het mooie meisje en loopt naar buiten. Er staat precies een taxi. Hij opent het achterportier, schuift zijn koffers naar binnen en neemt zelf ook plaats. Hij vraagt de kosten naar hotel Akropolis en gaat akkoord.

De ongeïnteresseerde chauffeur begint zonder verdere plichtplegingen aan de rit. Die duurt slechts een kwartier, dan staan ze voor het door John genoemde hotel. Ben betaalt het genoemde bedrag en geeft geen fooi. Verbaasd over het gebrek aan service of belangstelling is hij

niet; in veel landen is het niveau van taxichauffeurs niet veel beter, maar enige service had de man toch een extraatje kunnen opleveren.

Het hotel ligt aan een smalle straat, die aan één kant uit nog meer hotels bestaat en aan de andere kant uit een smalle boulevard – hoewel die betiteling wellicht iets te overdadig is – en een zandstrandje. Het uitzicht op de baai, met zijn wild dansende bootjes is fascinerend, maar ondanks de felle witheid van de gebouwen geeft het geheel toch een wat armoedige indruk.

De receptie is koel, maar dat lijkt alles op dit moment. De paar mensen die hij reeds ontmoette doen bepaald niet veel moeite een vreemdeling op zijn gemak te stellen. Hij heeft in een reismagazine gelezen dat die geslotenheid een van de eigenschappen is van deze eilanders. Die zou te maken hebben met hun vermoede piratenverleden.

Een mooie, zwartharige juffrouw staat hem te woord. De ongeïnteresseerde blik in haar ogen verdwijnt op slag als hij de naam ‘Papanicolaou’ noemt. De koele gereserveerdheid maakt opvallend snel plaats voor gedienschtigheid. Er wordt een bediende geroepen en met de sleutel en zijn twee koffers in handen gaat deze hem voor, de marmeren trappen op.

Ze bereiken een gang, met links in fletsblauw geschilderde kozijnen gevatte ramen, die uitkijken op het achterliggende berglandschap. Rechts ziet hij een aantal net zo fel blauw geverfde deuren. Voor een van die deuren houdt de man stil en na de koffers op de grond te

hebben gezet, opent hij deze met zijn sleutel. Hij laat Ben voorgaan en volgt even later met de bagage, die hij op een daarvoor bestemd tafeltje plaatst.

Ben geeft de man een fooi en aan het overdreven buigen en de vele dankbetuigingen proeft hij dat deze waarschijnlijk te groot is. Eén ding is hem in ieder geval duidelijk geworden; de heer Papanicolaou is op dit eiland geen onbekende. Integendeel, hij heeft waarschijnlijk meer invloed dan de burgemeester, gezien de reacties die het noemen van zijn naam teweeg brengen.

Als Ben de smalle, ook weer blauw geverfde, louverdeurtjes opent, staat hij op het terras. Dat is door een verweerde glasplaat aan weerskanten gescheiden van de naast liggende terrassen. Aan de voorkant is er een trapje dat naar de prachtig onderhouden tuin leidt. Een aantal palmbomen, cipressen en veel lage, maar zeer weelderige struiken vullen een veld dat uit een grove grassoort bestaat. Een pad kronkelt naar de straatkant en eindigt bij een stenen muur met daarin een deur. Achter de muur is de baai zichtbaar. Hij ziet de bootjes driftig deinen op het woelige water.

De kamer zelf is niet groot, maar voldoet. Een tweetal naast elkaar geplaatste bedden wordt gemarkeerd door twee nachtkastjes. Op één ervan staat een telefoon en op de ander een antiek schemerlampje. In de hoek een tv-toestel en aan de, met fel behang bekleedde muren, hangen smaakvolle, wat verbleekte reproducties en een foto van de baai van Mykonos, met zijn veelkleurige boten. Een kitscherige tekening van een of andere heilige ontbreekt

natuurlijk ook niet.

Hij begint met het uitpakken van zijn koffers en hangt zijn kledingstukken een voor een aan de plastic hangers. Voor zijn ondergoed, sokken en overhemden vindt hij een plaatsje op een van de vele planken en als hij klaar is, laat hij zich op het bed vallen. De vlucht heeft hem uitgeput en het komt hem eigenlijk wel goed uit dat zijn gastheer er nog even niet is. Hij kan op zijn gemak bijkomen en als de man hem wil zien, zal hij hem wel weten te vinden.

Als hij net vijf minuten zo ligt en bijna weggedommeld is, rinkelt het telefoontoestel, vlak naast zijn hoofd.

Met een schok schiet hij overeind en grijpt naar de hoorn. ‘Ben van Vliet!’

De zware stem van zijn Griekse gastheer infiltreert zijn duffe hersenen. In accentloos Engels begroet deze hem uitbundig. ‘Zo waarde vriend, veilig aangekomen in ons paradijs?’

Hij grinnikt over die opmerking. Tot nu toe is er weinig sprake van een hof van Eden.

‘Ik ben ongeveer een uur geleden geland. Toen ik je briefje eenmaal onder ogen kreeg, ben ik direct hier naartoe gekomen.’

‘Ik ben nog een poosje met iets anders bezig en het kan wel de hele middag in beslag nemen. Laten we voor vanavond maar afspreken in de lounge van jouw hotel. Ik ben daar, als alles meezit, om acht uur, dan gaan we samen naar mijn favoriete restaurant en zal ik je eens laten zien hoe een echte Griek zijn avonden doorbrengt.’ Hij voeg-

de er nog, met een stem die quasi dreigend klonk, aan toe: ‘Vandaag wil ik niet over zaken praten. Tot vanavond!’

Ben moet lachen om ‘s mans toon; vriendelijk maar zeer beslist. Dit is een man die gewend is orders te geven, zonder twijfel aan de uitvoering daarvan. Het is hem om het even. Als hij zich een beetje aanpast, kan deze deal hem een heleboel geld gaan opleveren en voor veel geld is hij wel bereid een héél klein beetje van zijn persoonlijkheid op te offeren - uiteindelijk blijft het maar toneelspel.

Omdat hij door het telefoontje helemaal wakker is geworden, besluit hij eerst een bad te nemen en daarna op verkenning te gaan in het vlakbij gelegen dorp en daar een hapje te eten.

Het lijkt wel een Grieks Madurodam. De huizen zijn klein, de restaurants zijn klein, de deuren zijn laag en smal, ja zelfs de stoelen en tafels zijn klein. Alleen het buitengebeuren is groot. De verf verdient eigenlijk op ieder gebouw wel een opfrissing, maar hij beseft ook dat de inwerking van de zilte zeelucht veel effect heeft op het schilderwerk.

De terrassen beslaan doorgaans viermaal zoveel ruimte als het bijbehorende restaurant.

De wind is te krachtig om buiten te zitten. Toch is het niet druk binnen. Met moeite lukt het hem zijn lange benen onder een tafel te verstoppen en als deze operatie eindelijk geslaagd is, kan hij zich concentreren op de kaart. Deze is in het Grieks en in het Engels opgesteld en